

Trentinem na motocyklu

Severoitalské Trentino je snadno dosažitelnou a pro ježdění na motocyklech doslova předurčenou oblastí. Je smůla, že není ještě o něco blíž. Ideální základnou pro jednodenní okružní jízdy je okolí Trenta, tedy kterékoliv z měst a vesnic v údolí řeky Adige a na jeho úbočích. Údolí Adige je jakousi dělicí čarou mezi západní a východní polovinou provincie a je velice snadno dostupné buď po dálnici vedoucí z Brenneru na jih nebo po souběžných komunikacích. Na bydlení jsou ale ještě mnohem příjemnější okolní horská údolí.

TEXT A FOTO: PETR FRVČ

Odpočívadla s krásnou vyhlídkou jsme měli po celé trase

*vlevo:
Horské silnice v Trentinu – jedna zatáčka za druhou*

Sella Ronda

Trojmezí provincií Trentino, Jižní Tyrolsko a Benátsko tvoří skalní masiv Sella s nejvyšším vrcholem 3151 m n. m. vysokým Piz Boè. Okolo této impozantní «skalní» hory se překrásně kroutí dokonalá horská silnice, dlouhá (bez odboček a zajiždek) bohužel «pouhých» 52 km. V některých úsecích kopíruje a kříží populární stejnojmenný lyžařský okruh.

Ze strany, patřící k provincii Trentino, je na okruh příjezd údolím Fassa. Z Canazei vyjedeme sérií krásných serpentin, v nižších partiích vedoucích hustým lesem, do Lupo Bianco a o pár set metrů dál se rozhodneme, kterým směrem to vezmeme. Já doporučuji jet okruh dvakrát, pokaždé z opačné strany. Jinak totiž hrozí vážné nebezpečí ukroucení hlavy. A navíc se dá jen těžko posoudit, ve kterém směru je okruh zajímavější. Budeme projíždět nebo těsně míjet známá turistická střediska Arabba, Corvara a Val Gardena, a překonávat horská sedla Gardena (2121), Sella (2244), Campolongo (1875) a Pordoi (2239). Za jezdecky nejzajímavější úsek považuji výjezd z Arabby do průsmyku Pordoi. Je na něm nejvíc zatáček a velice slušný povrch – ve srovnání s našimi poměry naprosto dokonalý. Bez děr a šterku nebo písku od minulé zimy.

Passo Brocon

Tímto 1616 metrů vysokým průsmykem vede krásná a pro jízdu velice příjemná silnice, spojující Imer a Castello Tesino. Není to zdaleka taková divočina jako dolomitské průsmyky a připadáte si tam jako třeba v Beskydech. Ale o nějakých šest až sedm set metrů vyšších.

Silnice nevyniká šířkou. Hlavně v lesních pasážích, kterých je většina, je třeba do zatáček najíždět opravdu po své straně, ale pokud si zvyknete a naučíte se do zatáček koukat, je přejezd tohoto krásného sedla velice příjemným zážitkem.

Budete-li pobývat kdekoliv ve Val di Fiemme nebo Val di Fassa, dá se tento průsmyk jet jako

Jet se tam dá buď po dálnici, což je sice nejrychlejší, ale jak každý motokář dobře ví, taky «pěkně vopruz», nebo Bavorskem, Rakouskem a Jižním Tyrolskem po sice pomalejších, ale nesrovnatelně krásnějších silnicích.

Téměř každý zdejší hotel je «bikers friendly». Pokud se rozhodnete ubytování si rezervovat nebo si alespoň udělat přehled o ubytovacích možnostech, podívejte se třeba na www.trentinoimoto.com. Kromě příjemného a cenově přijatelného ubytování nabízejí výtečnou kuchyni, pro unavená těla motokářů širokou škálu možností relaxace a pro jejich stroje v naprosté většině případů uzavřené garáže, nebo alespoň zakrytá parkovací stání a základní prostředky pro údržbu.

Jarní období pro cestování po Trentinu začíná v polovině dubna a končí v polovině června, podzimní sezonu tvoří září a první polovina října. V těchto obdobích je zde příjemné, stabilní počasí a relativně slabý provoz na silnicích. Také ubytování je volnější a za nižší ceny.

Víkend, i prodloužený, je málo. Na projetí alespoň těch nejzajímavějších míst je třeba pěti dnů, plus dva dny cesta tam a zpět, a máme z toho týdenní cestování.

Jedete-li ve dvou (na jednom motocyklu) a nechce se vám vláčet s nevzhlednou, neforemnou a těžkou hromadou nutných zavazadel, je podle mne ideální naložit motocykl na přívěs. Ten se dá za přijatelnou cenu půjčit, a přepravit se tak pohodlněji, rychleji a také bezpečněji (to se týká hlavně našeho území) těch několik set kilometrů do místa, odkud budete vyjíždět na své cesty. Tak si budete naplno užívat ježdění po krásných horských okruzích hezky nalahko.

Denní okruhy doporučuji plánovat okolo 200 kilometrů. Při větších dávkách kilometrů se nestihnete kochat nádhernou vysokohorskou krajinou, dělat pauzičky na kulinářské zážitky, focení a také na kávička. A to by byla velká škoda, protože si pak doma, třeba za dlouhých zimních večerů, nemáte co prohlížet a na co vzpomínat.

součást krásného a tak právě akorát dlouhého okruhu.

Vezmeme-li to ve směru hodinových ručiček, začneme (pro rozcvičení) výjezdem do Passo Rolle. Odtud zvolna, beze spěchu sjedeme do San Martino di Castrozza a budeme pokračovat krásnou sérií zatáček, stále hezky z kopce až do Imeru. Skoro až na konci Imeru je celkem nenápadná odbočka doprava. Po nádherné silnici vedoucí po horských loukách vyjedeme nejprve do 988 metrů vysokého Passo di Gobbera. Sklouzneme o nějakých 200 metrů níž do městečka Canal San Bovo a odtud po krásné lesní silnici nastoupáme nějakých 855 výškových metrů až do Passo Brocon.

Toto místo stojí za zastávku. Okolní krajina má zcela jiný charakter než jenom několik kilometrů vzdálené Passo Rolle. Ty tam jsou divoké skalní útvary Dolomit. Tvary zdejších kopců jsou oblé a až do vrcholových partií zalesněné.

Odtud sjedeme do Castello Tesino a dále budeme projíždět spleť uliček na sebe navazujících vesnic přes Strigno až do Telve di Sopra. Bližme se k vrcholnému zážitku tohoto okruhu. Odbočíme doprava a namíříme si to do jednoho z nejkrásnějších sedel, 2047 metrů vysokého Passo Manghen. Po absolvování průsmyku sjedeme do Castello di Fiemme a jsme zpět ve Val di Fiemme. Opět doporučuji jet tento okruh v obou směrech, stojí to za to.

Monte Rovere

Jižně od lázní Levico je doslova do skály vytesaná nádherná silnice, kterou stojí za to «pokofit». Není to žádné dlouhé stoupání, pouhých 8 km. Vedle velkolepých dolomitských vrcholů, lemujících údolí Fiemme a Fassa, to zde působí téměř komorně. Je to ale hezký zážitek, o který by nebylo dobré se připravít.

Podíváme-li se na Monte Rovere z Val Sugana, nebudeme věřit, že tam vůbec vede nějaká cesta, natož silnice. Úzká, perfektní asfaltka, lemovaná z jedné strany většinou skálou a z druhé svodidly, občas kamennou zidkou, jindy jen dřevěným plůtkem, klikatící se po zarostlém skalnatém srázu, má co nabídnout. Skalní tunely, místa tak úzká, že máte problém se minout i s malým autem a zatáčky většinou tak ostré, že i jednička je až dost rychlá a nohy jdou raději ze stupaček. Téměř pod vrcholem stoupání, hned za poslední ostrou pravou zatáčkou, je parkoviště a po vnějším obvodu, za svodidly, se nabízí krásná vyhlídka na velkou část Val Sugana a jezero Caldonazzo.

Nedaleko odtud, v 1554 metrů vysokém sedle Vezena, je v poměrně slušném stavu dochovaná pevnost z první světové války Busa di Verle a nedaleko Lavarone stojí další, častěji navštěvovaná pevnost Belvedere.

Levice Terme – Trento – Torbole – Riva del Garda – Cavedago

Sella Ronda – Passo Rolle – Passo Brocon – Levico

Cavalese – Canazei – Cavalese – Val di Cembra – Trento

Cavedago – Fondo – Lago di Caldaro – Cavalese

WWW

www.trentinomoto.com
www.trentino.to

Sjezd do Lavarone a dál k jezeru vede po krásně zatočené a široké silnici. Tady za to můžeme konečně trochu víc vzít a svůj motocykl v zatáčkách naprosto bezpečně naklopit skoro až na stupačky. Díky dokonalému, hrubému asfaltu, který trochu «žere» gumi, je i dost svižná jízda poměrně bezpečná. Díky tomu, že zde udržují pořádek a kromě jarního úklidu a zimního posypu také mnohem častěji než u nás vysekávají příkopy a meze, je do zatáček dobře vidět.

Monte Bondone

Jó v Trentu, tam se mají. V zimě lyžování doslova u nosu na perfektních sjezdovkách areálu Monte Bondone hned vedle města a od jara do podzimu dokonalé silnice všude kolem.

Jednou z těch nejpárádnějších je přes 17 kilometrů dlouhé stoupání plné zatáček do sedla pod 2179 metrů vysokým vrcholem Cornetto.

Z centra Trenta vyjedeme ulicí Via Brescia, nebo silnicí SS45BIS a na první odbočce, hned za hranici města, zahne ostře doleva. Začne to hezky zostra do pořádně prudkého kopce. Na «delších» přímých úsecích možná využijeme i čtyřku, trojku

tam dáme občas a jinak si vystačíme s dvojkou a jedničkou.

Výhledů na město si moc neužijeme, silnice vede většinou lesem, ale zato zatáček, podřazování, akcelerování, brzdění a hledání nejlepší stopy si na tomto úseku užijeme až dost. Vyjedeme do Vasonu a zastavíme v příjemné restauraci hotelu Montana na dobrou kávu.

Pokud se nechceme vrátit do Trenta, můžeme pokračovat klesáním, kde je silnice o poznání širší a zatáčky rychlejší, až k jezeru Cavedine. Ve všední dny je tu poměrně malý provoz, a tak to můžeme hezky rozjet. Odtud je to už jen kousek cesty přes Arco k Lago di Garda. V Nago – Torbole i známější Riva del Garda je na nábřežích dost možností zaparkovat své stroje i posedět v příjemných kavárničkách. Pokud někomu náhodou ve Vasonu bude trochu chladno, tak v subtropích u jezera se určitě hezky prohřeje.

Trentino je oblastí mnoha tváří. Na severu někdy i dost drsné Dolomity, na jihovýchodě zalesněné hřebeny spíše středohorského charakteru a subtropické klima okolo jezera Garda. Celá oblast je ještě k tomu výrazně ovlivňována středomořským podnebím, a tak z toho vychází poměrně vysoká pravděpodobnost stabilního příjemného počasí. I když zaprší, nikdy to netrvá dlouho a při teplotách, které zde po většinu letního období panují, silnice rychle oschnou a motorkář také.

Gruppo di Brenta a Val di Non

Západní části Trentina dominují vrcholky masivu

Brenta. Od Riva del Garda se k nim dostaneme po nádherné, v krásných zatáčkách stoupající silnici č. 421, vedoucí okolo jezer Tenno a Molveno. První část vede po mírných svazích Monte Misone, za Ponte Arche, po přejetí řeky Sarca, dojde k dost dramatické změně a silnice se zakousne do skalního masivu, kterým vede až téměř k jezeru Molveno, nacházejícímu se v nadmořské výšce 864 metrů. Po svazích masivu Brenta, stále nahoru a dolů v sevření vinic a jablonoňových sadů, můžeme dojet až k jezeru Santa Giustina. Z vysokého mostu je na něj impozantní výhled. V údolí Non je také velký výběr krásných silnic, vedoucích z mírnější východní strany do sedla Mendla (1363). Průsmyk tvoří přirozenou hranici provincií Trentino a Jižní Tyrolsko. Neprojeví se to ale na ničem. Ani na kvalitě silnice. Ta je perfektní na obou stranách. O co je západní strana mírnější, o to je ta východní, tyrolská, strmější a běží v krásných zatáčkách po skalním srázu. Na mnoha místech jsou vyhlídková místa a z nich je úžasný výhled na vinice a sady v okolí jezera Caldaro.

V tomto článku je popsána pouze nepatrná část z toho, co provincie Trentino skutečně nabízí. Pojedete-li tam jednou, rozhodně budete mít chuť se tam vrátit. Můžete ho projet tak, že budete jezdit z místa na místo a nocovat pokaždé jinde a vše budete vozit stále s sebou. Nebo se ubytujete na jednom místě a potom vám s sebou stačí fotoaparát, mapa, plavky a pro jistotu, pokud jezdíte v kůži, ještě nepromokavá kombinéza nebo alespoň bunda.

Koho by nelákala takováto reklama

Podle cedulí nás čeká adrenalinová trasa

Velmi příjemná restaurace Al Folon ve Fondo (trochu špatně se hledá)

